

**Sobota, 13.09., 9.00 hod,
zaplněný sál místní sokolovny sledoval slavnostní zasedání zastupitelstva MČ Praha-Vinoř**

Pod vedením Zdeny Novotné a spolku Upanišady vystoupilo před zahájením zasedání těleso dobrovolníků, kteří zazpívali píseň vinořských patriotů.

Poté **starosta Švarc zahájil slavnostní zasedání:**

Přeji Vám všem krásné sobotní dopoledne a dovoluji mi, abych zahájil slavnostní, 20. zasedání zastupitelstva městské části Praha-Vinoř.

Slavnostní bude nejen z důvodu oslav konání 920 let první písemné zmínky Vinoře, Vinoř samotná je jistě daleko starší, jenom se tehdy o nás nedělaly žádné písemné zmínky. Naši kronikáři se narodili později, stejně jako celá naše letopisecká komise. Slavnostní je naše zasedání ale také z toho důvodu, že **nás navštívili vzácní hosté**, které bych Vám teď rád představil:

Především je to **poslanec sněmovny parlamentu České republiky**, člověk, který pro Vinoř dělá spoustu práce, od výrazné podpory naší prioritní akce – výstavby školy, mateřské školky a školní jídelny – přes osobní vysoké nasazení při složitých jednání s ministrem Langerem při prosazování odchodu složek MV z našeho symbolu a dominanty, Vinořského zámku a jeho následném zpřístupnění, přes další pomoc při realizaci dětských hřišť pro všechny věkové skupiny, až v neposlední řadě po pomoc právě při pořádání kulturně-společenských akcí. Člověk, který jako jediný z vrcholných ústavních činitelů Vinoř velmi dobře zná, byl u nás již vícekrát, projel jí na kole tam i zpět, kterému se u nás líbí, a který – mohu-li to tak říci – je naším velikým kamarádem a přítelem ---
pan Tomáš Kladívko!

Dále bych chtěl přivítat **starostku Praha Čakovice** a velice úspěšnou zastupitelku hl.m.Prahy, **paní Alenu Samkovou** a **místostarostu Jenštejna, pana Vacka**.

Rovněž nesmím zapomenout na našeho vzácného hosta z největší dálky, **starostu partnerské obce Schulzendorf, pana Herberta Burmeistera**.

Rád bych nyní přešel k tomu, v čem je naše zasedání ještě slavnostní:

V neposlední řadě je naše slavnostní zasedání slavností proto, že na něm chceme udělat něco, co by mělo být v běžném životě samozřejmostí a co se dříve tak nenosilo.

Chceme totiž poděkovat. Když jsme nastoupili do úřadu, byl posledním čestným občanem generál Tutuškin v roce 1945, jako důvod bylo to, že se usídlil v našem zámku. Ano, je nutné přihlídnout k dané době, je však smutné, že od dob generála Tutuškina zůstal zámek zavřený a s ním jakoby i chuť k děkování.

Já osobně jsem velice zklamaný tím, že když jsem se po nástupu do funkce snažil dopátrat paní Marie Luisy Bělohříbkové, abych se jí omluvil za příkoří, která jí poválečná doba neprávem připravila, a pokusil se s ní alespoň ještě jednou projít jejím zámkem, který byl za její éry uměleckým skvostem, našel jsem už jen po ní krátkou poznámku, že v roce 2001 umřela kdesi ve sklepním bytu...

Také jsem nestačil poděkovat statkáři Hoffmanovi, který se velikou měrou zasloužil o zaměstnanost, rozvoj Vinoře a výstavbu sokolovny, továrníkovi Deylovi a ostatním, kteří byli obětmi dané poválečné doby.

O to více bychom se ale dnes měli snažit o to, abychom mohli poděkovat lidem, kteří žijí mezi námi, a kteří – z veliké míry nezištně – se významně podíleli a podílejí na rozvoji Vinoře.

Bylo mi ctí, že jsme ihned po nástupu mohli ocenit vynikající reprezentanty v hokeji a fotbalu, pana Kluce a Čadka.

Chtěl bych na tento akt díky navázat a ocenit občany, kteří mají na vývoji VINOŘE svůj nesmazatelný podíl.

Když VINOŘ v roce 1988 slavila 900 let své první písemné zmínky, měla 2000 obyvatel a perspektivu budoucího příměstského celku s téměř 3000 obyvatel.

Dnes, za 20 let, má VINOŘ téměř 3500 obyvatel a perspektivu až 6000 obyvatel do pěti let.

Potřebujeme dále řešit dopravní situaci obchvatem Prahy, podstatně navýšit kapacitu ČOV, postavit chodníky, nové silnice, je potřeba zvýšit bezpečnost i kvalitu životního prostředí, včetně občanské vybavenosti jako je školka, sportoviště, obchody i rozšíření kulturního a zdravotního střediska. Čeká nás spousta práce a budeme se snažit, aby VINOŘ byla čím dál krásnější. Řekl jsem už včera, na slavnostním zahájení, že s trochou patriotismu je možno říci, že máme nejhezčí okolí, nejhezčí kostel, náměstí, zámky, zahrady i domy. Doufejme, že i přes současnou masovou zástavbu si VINOŘ ponechá svůj vesnicko-příměstský charakter, že si zde budou lidé i nadále blízcí, že budou k sobě ohleduplní a ochotní vzájemně si pomoci.

Na udělení cen za rozvoj VINOŘE navrhuji zastupitelstvu pět osob, začnu od nejmladší:

Jako mladý VINOŘÁK prožil své dětství v chátrajícím areálu Ctěnického zámku, v jeho drsném a zdevastovaném prostředí. Poté odešel studovat a svou pracovitostí a pílí se dostal až na místo ředitele Pražské informační služby. Opět svým neutuchajícím entusiasmem se zasloužil o to, že tento zchátralý a zdevastovaný kout VINOŘE se stal její perlou. Z dřívější ubytovny sezónních zemědělských dělníků opět vyrostl nádherný zámek, kde je dnes stálá expozice Habsburků, retrospektiva vývoje VINOŘE, kde je jedinečné muzeum kočárů, kde jsou nádherné budovy, z bývalého zničeného špejcharu hotel s nádhernou restaurací a stále Jezdecké společnosti Ctěnice, které jsou chloubou celého areálu, stejně jako zahrada, která dostala ocenění Grand Prix zahrad 2006..

Za to vše vděčíme této skromné osobě, **panu Inženýru Václavu Novotnému!**

Jako druhého nejmladšího navrhuji člověka, který v těžké porevoluční době, kdy se nikomu nechtělo do nepříjemných a nekonečných prací pro veřejné blaho, vzal na sebe odpovědnost a poctivou a obětavou prací povznesl VINOŘ do té krásy, kterou dnes můžeme všichni obdivovat. Přestože si někdy neodpustím kritické poznámky na všechny své předchůdce, skládám zde tomu poslednímu úctu a hluboký obdiv k jeho šestnáctiletému působení v čele VINOŘE – já jsem v této roli pouze dva roky a už jsem zralý na Bohnice. Z celé řady významných děl, která VINOŘ v porevoluční době realizovala je třeba jmenovat dekontaminaci našich rybníků, kanalizaci, povrchy chodníků a silnic, školu, tělocvičnu, ... za to vše bych dnes rád poděkoval jak jsem již řekl, druhému nejmladšímu a s přáním,

ať mu ten mladický elán ještě dlouho vydrží – **panu Jaroslavu Krajlovi.**

Říká se, že ten, kdo nezná svou historii, si ani neváží své současnosti a budoucnosti. O další nejmladší osobě nelze tvrdit, že by tu historii neznala, spíše naopak. Je to osoba, která se významnou měrou podílela a podílí právě na zmapování této historie, která ale pozorně sleduje i současné dění, která vše zaznamenává, organizuje a plánuje společenské akce, a která má u nás své nezastupitelné místo. Jedná se o člověka, který mravenčí pílí sestavil všechny možné i nemožné odkazy o VINOŘI a všechny je zahrnul do jedinečné dokumentace- Knihy o VINOŘI. Ta ukazuje všem čtenářům, jak žili naši předkové i VINOŘ samotná. Také se značnou měrou podílel a podílí na propagačních materiálech o VINOŘI, vede letopiseckou komisi a zasedá v nejrůznějších odborných porotách nebo organizačních výborech, je aktivní na své zahrádce a je možné jenom obdivovat – a závidět - , co vše se dá stihnout za jediný den.

Jako třetího proto navrhuji našeho kronikáře, **Ing. Františka Filipa,** na udělení ceny za rozvoj VINOŘE v oblasti propagace

No a nyní přejdeme také k té hezčí části obyvatelstva a k jediné osobě, které jsem návrh na jmenování neprozradil. Myslím si ale, že by to nemělo být překvapením. Jedná se totiž o osobu, která výraznou měrou přispívá k oživení a udržení starých tradic. A že svou práci dělá výborně, o tom svědčí i vy, krojovaní účastníci našeho zasedání. Dnešní doba je uspěchaná, hektická, na nic není čas. Jako oáza proto působí, když v pondělí odpoledne přijdu mezi naše baráčníky a seniory a na chvíli nasaji atmosféru dřívější doby – v klidu si popovídám o všedních starostech, trochu si „zadrbat“ o našich spoluobčanech- spíše bych měl říct o tetičkách a sousedech a o plánech, které tito úžasní lidé mají na dvacet let dopředu – přestože mají ne zřídka více než osmdesát křížků. Je úžasné pozorovat to nadšení, jak se za každého počasí, v létě v zimě snaží o to, aby byli přítomni na sedění,

aby si dali v klidu to kafičko, slabé víno nebo něco dobrého, když má někdo z nich svátek nebo narozeniny. V loňském roce oslavila naše Obec baráčnícká 75 let od svého založení a byla to akce, která byla naprosto jedinečná, perfektní a která ukázala obrovský potenciál a životaschopnost tohoto uskupení. A opět obdivně a se závisí musím říct, že datum narození našich tetiček a sousedů naprosto neodpovídá jejich akcím i odvážným nápadům.

Proto jako čtvrtého navrhuji rychtářku Obce baráčnícké, **paní Jaroslavu Patrasovou**, na udělení ceny za rozvoj Víně v oblasti kultury a společenského dění.

Teď ale musím jako člen Obce baráčnícké pozvat naši rychtářku trochu profesionálně: Počestné právo rychtářko, vážení konšelé, tetičky, sousedé a hosté, dovoluji, abych tě pozval k nám pro cenu, kterou si zasloužíš, spolu se všemi našimi tetičkami a sousedy, spolu se všemi baráčníky.

Jako posledního nejmladšího bych rád představil člověka, se kterým jsem osobně prožil celou řadu úspěchů i dílčích neúspěchů. Jak jsem již řekl, dnešní doba je příliš uspěchaná a hektická, aby mohla vyprodukovat takovou osobu, jako je náš poslední navrhovaný. Velkou část života věnoval obětavě a nezištně práci pro naše sportovce, od těch nejmenších, přes dorost, až po ty nejstarší. Za jeho působení se hrál ve Víně nejlepší fotbal, kdy hřiště bylo obsypáno stovkami diváků. Jeho soupeřící byli lidé, kteří už bohužel s námi nejsou, ať již to byl Přéma Kšajt nebo Sláva Trost. A já jsem moc rád, že se dnešního zasedání účastní spousta Tvých přátel, obdivovatelů i těch, které jsi obehral po schůzích v mariáši. Škoda jen, že podobných sportovních funkcionářů dnes už moc není.

Jako posledního navrhuji **Vladislava Doležala** na cenu za rozvoj Víně v oblasti sportu.

Děkuji všem vyznamenaným, prosím, aby ještě neodcházeli, tím jsme program zasedání vyčerpali a já ještě musím bez udělení cen poděkovat dlouholeté předsedkyni zahrádkářů, paní Matulové, předsedovi rybářů, Mílovi Sládkovi, předsedovi Sokolu, Myronovi Gawdunovi, vedoucí turistického oddílu Šárce Lehmannové, vedoucí VINCENTA, paní Hadrabové, tajemnici paní Petrové, pracovním úřadu MČ Víně paní Špačkové, Švrčinové, Černohousové, panu Procházkovi, novému faráři, panu Jančíkovi i hnutí Fokoláre, slečně Löwensteinové za okamžitou pomoc našemu občanovi při dopravní nehodě, paní Zdeně Novotné a spolku Upanišády, vedoucímu fotbalu, Zdeňkovi Holcovi, trenéru mládeže Jirkovi Čadkovi, ředitelce MŠ Janě Kovářové, řediteli ZŠ Alfredu Tellerovi, našim podnikatelům a všem, kteří iniciativně a nezištně přispívají ke společenskému dění ve Víně, im Memoriam potom Oldřichu Hladíkovi, Zdeňkovi Bezkočkovi staršímu, Prokopovi Holému, S. Trostovi, Jardovi Bártovi staršímu, P.Kšajtovi a všem ostatním, kteří působili ve veřejném životě Víně.

Ještě jednou bych na závěr speciálně poděkoval starostovi obce Schulzendorf, panu Herbertu Burmeisterovi za jeho významný přínos při navázání partnerských vztahů mezi námi a panu Tomáši Kládívkovi za obrovskou pomoc při pořádání našich oslav a za jeho osobní účast.

František Švarc, starosta MČ Praha-Víně
13.9.2008